

Cartouche had eerst gejuicht, maar was dan zeer bezorgd om Bakelandt.

— Zou hij dood zijn? vroeg hij zich angstig af, zich over de gevallen buigend. Neen, neen, hij ademt nog... ik zal hem tot bezinning terugbrengen en dan moeten we zo spoedig mogelijk van hier weg.

De roverbaas droeg zijn gezel in huis. Hij hijgde onder de last en soms knikten zijn knieën, maar hij hield vol en legde de bewusteloze in een kamer neer.

't Gelukte hem weldra de Vlaamse roverkapitein bij te brengen.

Verwilderd sloeg Bakelandt zijn ogen op.

— Waar ben ik? vroeg hij.

— Bij mij, Lodewijk.

— Wat is er gebeurd?

— Dat zal ik u later vertellen, nu moeten we vluchten.

— Mijn hoofd!

— Hebt ge pijn?

— Wat is er toch met mijn hoofd gebeurd?

— Men heeft er een klop op gegeven.

— Maar zijn we dan gevangen?

— Neen, neen, want dan zou men zulk een klop op uw hoofd geven, dat ge nimmer nog pijn gevoelde. Doch we moeten vertrekken, Lodewijk.

— Ha! ik herinner me alles... dat meisje, niet waar? Waar is ze?

— Gevangen! En de knecht, en André en de burggraaf ook! Ze zijn allen meegevoerd door soldaten.

— Ik begrijp er niets van... O! mijn hoofd doet mij vervloekt pijn!

— 't Zal beteren, Lodewijk.

BAKELANDT

DE GOUDEN HARP

tekeningen: HEC LEEMANS
tekst: LETMANS-J. DANIEL

UITGEVERIJ J. HOEFT N.V.

— 't Gloeit als vuur.

— Dat koelt wel weer. Maar zijt ge nu sterk genoeg om te vluchten?

— Ja, ja, zijn we in gevaar?

— Nog niet, doch 't zal komen.

— Laten we dan onmiddellijk vertrekken!

— Eerst moet ik een klein onderzoekingstochtje in dit huis doen. Zoveel tijd hebben we nog wel!

— Ah, ge zijt weer lichtzinnig.

— Wees gerust. Als ik u alles verteld heb, zult ge me nog meer bewonderen dan vroeger. Ha! welk een grap, welk een onbetaalbare grap. Al de bewoners van dit huis werden op mijn bevel gevangen genomen.

— Ik begrijp er niets van, herhaalde Bakelandt, die met pijnlijk gebaar zijn hoofd betastte.

— Gij zult straks alles wel begrijpen. Nu ga ik eens rondsnuffelen.

— Spoed u!

— Ja.

Cartouche bezocht enige kamers.

Het was een patriciërswooning.

Overal waren er nog overblijfsels van vroegere welstand, getuigenis aflegend van de hoge rang die de burggraaf in de maatschappij bekleedde.

Maar veel was er verborgen, veel verdwenen om aan de roofzucht der overweldigaards te ontsnappen.

Wat er nog stond kon Cartouche niet veel belang inboezemen. 't Was allemaal te zwaar om mede te dragen, maar zilveren lepels en vorken waren zijn gading.

Hij vond slechts weinig geld, maar vulde een kussensloop met gouden en zilveren voorwerpen.

— Nu deze kamer nog en dan gaan we, mompelde hij bij een vertrek boven. De deur is gesloten, maar de sleutel steekt er op, dat is braaf van de burggraaf, om mij overal zo gemakkelijk toegang te verschaffen.

Cartouche draaide de sleutel om en stak de deur open.

In de kamer brandde een kleine lamp die het ruim vertrek slechts flauwtjes verlichtte.

Vlug sloop de bandiet naar een kas en trachtte de deur open te wringen.

Maar eensklaps voelde hij een ijzeren greep om zijn nek en eer Cartouche van zijn verrassing bekomen was, lag hij op de vloer.

Een vrouw knielde op hem, staarde de officier — Cartouche droeg zijn vermomming nog — woedend aan en siste :

— Officier, waarom brengt ge mijn Clothilde niet weer? Waarom houdt ge haar gevangen, wreedaard?

— De zinneloze gravin, dacht Cartouche, en hij gevoelde zich rustiger omdat hij slechts met een vrouw te doen had.

Maar de krankzinnige had nu in haar woede meer kracht dan een man, en hoe de rover zich ook weerde, hij kon de last niet van zich afschudden.

— Mijn dochter... mijn Clothilde! kreet de vrouw.

— Ik zal haar halen, riep Cartouche, hopende dat die belofte de vrouw bewegen zou hem los te laten.

Maar de zinneloze luisterde niet, ze stiet een akelig gehuil uit, waartussen soms de naam van haar kind weerklonk.

Haar ogen schenen uit de kassen te springen, haar mond was wijd open, terwijl schuim van haar lippen op Cartouche's gelaat droop.

De zinneloze geleek een wild dier, verborgen achter een menselijk wezen. En haar woede steeg nog.

— Officier... boze officier, herhaalde ze.

En ze rekte de hals, hield haar bloedrode oogappels vlak bij 't gelaat van Cartouche, die rilde van doodsangst.

En de lange, magere linkerhand der krankzinnige zocht als een klauw de hals van haar slachtoffer.

Cartouche deed een wanhopige poging om te ontsnappen, maar 't enige gevolg was, dat de hand der gravin niet zijn keel maar zijn rechterwang raakte en de nagelen het vlees openkrabten, een diepe wonde verwekten, waaruit 't bloed gutste.

— Lodewijk! gilde Cartouche, want hij voelde zijn kracht bezwijken.

En als hij geen tegenstand bood, was hij verloren, want dat akelig gelaat boven zijn wezen gloeide nu als vuur van razernij en wraakzucht.

De arme gravin had een officier herkend... Wie hij was, dat kon ze niet begrijpen, maar hij was een officier.

En een officier had haar kind meegelokt...

En daarom had de gravin nu een aanval van vreselijke woede.

— Lodewijk! herhaalde Cartouche en de vrees des doods klonk uit zijn stem. Beneden bleef alles stil.

Hoorde Bakelandt hem niet?

Of was hij reeds weg? Had hij het huis verlaten?

— Dan ben ik verloren, dan sterf ik in dit vervloekt huis! dacht Cartouche.

En ondanks zijn angst kwam Clothilde hem voor de geest. Clothilde en haar kindje in het graf op de heide.

Was het haar schim die wraak nam en deze vrouw met die buitengewone kracht toerustte?

— Ik weet waar Clothilde is en zal haar onmiddellijk halen, zei de rover weer. Laat me los, dan ga ik om haar.

Maar driftiger grabbelde de hand naar de keel van de rover.

— Lodewijk! bulderde Cartouche met een laatste krachtsinspanning.

Nu kon hij niets meer! Nu moest hij zich overgeven aan de wraak der zinneloze.

En hij gevoelde de greep aan zijn hals... hij snakte naar adem, sloeg met de armen, schopte met de benen.

Maar plots viel zijn last neer...

Een warme bloedstroom sprong over zijn handen, zijn gelaat...

De gravin slaakte een luide gil... en bleef beweegloos liggen.

— Juist bijtijds, mompelde Bakelandt, want hij had Cartouche's noodkreet eindelijk gehoord.

Maar de rover bleef nog enige tijd als verdoofd liggen.

Eindelijk kon hij rechtstaan, zag dan het lichaam nevens zich te midden van een bloedplas en gaf het een stamp.

HEC LIEMANS

18

BAKELANDT

DE GOUDEN HARP

STANDARDE UITGEVERIJ

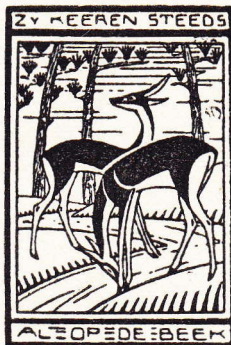
THE GREAT BRITISH
MAPS
PUBLISHED BY
HAKELANDT

JAN VAN CONTICH
JOHAN VERDIJCK

DE BENDE VAN
BAKELANDT

Deel II

ANTWERPEN
UITGEVERSFIRMA L. OPDEBEEK
1955